

...А КОЛИ Б ВОНА ПРИЙШЛА!?!...

*Небо зорями розквітло
і дивилося привітно
на вербу та на хлопчину,
що очікував дівчину!?*

Валентин Бугрим

Літне небо над полтавським селом Кліщинці всіяне зорями. По ньому плинув, як нічний господар на човні, місяць. Час від часу спалахували зірки і котилися кудись у невідомість. Біля розлогої одинокої верби стояв самотньо юнак, позираючи на сільську вулиця та ще більше дивляючись у небо. А дівчини нема та й нема. Він довгенько очікував її тої місячної ночі. Але тоді дівчина не вийшла, можливо, не змогла. А довкола буяла літня зоряно-місячна ніч...

І народжувалися рядки:

*Ніч яка, Господи! Місячна, зоряна,
Ясно, хоч голки збирай...
Вийди, кохання, працю зморена,
Хоч на хвилиночку в гай!
Сядем укупі ми тут під калиною –
І над панами я пан...
Глянь, моя рибонько, – срібною хвилею
Стелеться полем туман.*

Прибігши додому, він одразу записує, дописує:

*Гай чарівний, ніби променем всипаний,
Чи загадався, чи спить?
Он на стрункій та високій осичині
Листя пестливо тремтить;
Небо незміряне всипано зорями —
Що то за Божа краса!
Перлами-зорями теж під тополями
Грає перлиста роса.
Ти не лякайся-но, що свої ніженьки
Вмочиш в холодну росу:
Я тебе, вірная, аж до хатиноньки
Сам на руках однесу.
Ти не лякайся, а що змерзнеш, лебедонько:
Тепло – ні вітру, ні хмар...
Я пригорну тебе до свого серденька,
Й займеться зразу, мов жар;
Ти не лякайся, аби тут та підслухали
Тиху розмову твою:
Нічка поклала всіх, соном окутала –
Ані шелесне в гаю!
Сплять вороги твої, знуджені працюю,
Нас не сполюха їх сміх...
Чи ж нам, окривдженим долею клятою,
Й хвиля кохання – за гріх?*

Свою поезію **Михайло Старицький** назвав «Виклик»...

Опісля навчання у Києві студент Михайло приїдуть у Кліщинці, до батьківської садиби. Гарний високий юнак, з вусами, справжній козак! Гайнув у перший же вечір на вечорниці. І тут він побачив вродливу селянку Степаниду. І... закохався! Він покликав її на побачення, аби освідчитися. Замість побачення, як уже зазначалося, народилася поезія «Виклик» (більш відома як «Ніч яка, Господи! Місячна, зоряна»), що згодом стала народною піснею. Хоча музику написав його вірний товариш іще з дитинства **Микола Лисенко**. Композитор створив мелодію на вірш як арію до своєї опери «Утоплена» (за мотивами повісті **Миколи Гоголя**). А потім пісня пішла у самостійне плавання, яку співають і будуть співати в Україні та зарубіжжі.

Згодом Михайло і Степанида таки зустрілися, біля річки. Коли він помітив, як ледь чутною ходою вона наближалася до нього, серце стискалося і палало. Яка ж вона вродлива при місяці, під цими нічними зорями! Ще гарніша, аніж тоді, на вечорницях, коли побачив дівчину вперше! Вони привіталися. Степанида ласкаво глянула в очі Михайлові та сказала про красу річки, підліску, усієї природи. Видно, що він їй теж дуже подобався! І хлопець насмілився відкрити таємницю свого серця... Але стосунки у них не склалися. Чи ніби вона була вже засватана, чи батьки та й сама дівчина боялися побратися з паничем – таким вродливим і розумним та багатим?...

Ось така романтична історія взаємин двох молодих людей, яка увічнилася пісенним шедевром!... ■

Валентин Бугрим

Хмельів на Роменщині. Липень 2021 р.